

Bloedserieuze wetenschap

Waarom krijgen spechten nooit hoofdpijn? En hoe werkt de elektronische puber-
verjager precies? Vraag het
aan Kees Moeliker. Hij is chef
van het Europees Bureau voor
Onwaarschijnlijk Onderzoek.
Met zijn ooggetuigenverslag
over het necrofiele gedrag
van homoseksuele wilde
eenden won hij in 2003 de al-
ternatieve Nobelprijs.

De eerste minuten lig je in een
deuk, daarna trek je een pokes-
face. "Nou, niet helemaal", zegt
Kees Moeliker (46), "de bedoeling
is eigenlijk dat je zodra je uitges-
chaterd bent stevig gaat nadenken
en over waarom jij zo hard moest
lachen. Aan alle onderwerpen die
de Improbable Research-organisa-
tie de laatste jaren zoal met de Ig
Nobelprijs heeft beloond ligt na-
melijk diepgravend spitwerk ten
grondslag."

Soortgenoten

Biooloog Moeliker kan het weten.
Hij won de alternatieve Nobelprijs
vier jaar geleden zelf met zijn bi-
zarre, maar niettemin dooe-
wrochte gevalsbeschrijving van
wilde mannetjes-eenden die de
liefde bedreven met dode soortge-
noten. Bovendien houdt hij zich

BIOLOOG KEES MOELIKER is het brein achter de Grote Huisman Tentoonstelling in Rotterdam.

als conservator van het Natuur-
historisch Museum in Rotterdam
 bezig met allerlei zaken die eerder
 dienen om je hersens dan je lach-
spieren te stimuleren. Zoals de or-
ganisatie van de Grote Huisman

Tentoonstelling, die deze maan-
den centraal staat in z'n museum.

Ghotic eendje

Het Europese filiaal van Improb-
able Research is gevestigd in het Na-

tuurhistorisch Museum. De werk-
kamer van de "chief" oogt zoals je
dat had gehoopt. Lekker romme-
lig. Neem bijvoorbeeld alleen al
die ene muurkast waarin hij zijn
dossiers, dozen en mappen be-

waart. Werktitels als Uitgestorven,
Zoek Zelf, Hap-Sluk en Antwoord-
en Magere Hein onthullen een bij-
zondere auteur. Ze zeggen je me-
teen: hier moeten we wezen. Dit is
the place to be voor onwaarschijn-
lijk onderzoek. Maar Kees Moeli-
ker moet ons helaas teleurstellen.
"Die kast gaat alleen over zaken
die het Natuurhistorisch Museum
betreffen."

Het hoofdkantoor zelf is nogal
krap bemeten. Moeliker opent
zijn bureaula. "In dit kleine laetje
zit de hele office." Op een paar
stapels mappen, potjes en rom-
meltjes na is die leeg. "De rest
staat op mijn pc", zegt Moeliker.
"Nee, wacht even. Dat is toch niet
helemaal waar." Uit zijn la vist hij
een zwartrubberen badende. Een
lelijk prul met een gifgroene sna-
vel. Kees: "Die heb ik van iemand
gekregen toen ik de Ig Nobelprijs
had gewonnen. Een beetje ghotic.
vind je niet?" Tja... Misschien is
het wat voor hitsige eendjes.

Tienersfchrikker

Het wereldwijd vermaarde onder-
zoeksbureau met zijn Ig Nobelprijs
verbindt humor doorgaans
met bloedsérieuze zaken. Onlangs
nog kregen twee Nederlandse in-
sectenkundigen de felbegeerde
onderscheiding voor hun ontdek-
king dat vrouwelijke malariamug-
gen net zo dol zijn op de gear van
een Limburgs stinkkaasje als op
de penetrante lucht van mense-

voor lachende onderzoekers

lijke tenenkaas. Onder het uitdelen van blokjes kaas kreeg het duo tijdens een vrolijke ceremonie aan de Harvard Universiteit in Cambridge veel lof toegezwaaid. Uiteindelijk zou hun ontdekking wel eens een belangrijke bijdrage kunnen leveren aan de bestrijding van de gevreesde ziekte malaria. Beat malaria, eat Limburger!

Een andere collega versterkt die dag applaus voor zijn uitvinding van de elektromechanische tienerafschrikker. Een apparaat dat zulke vervelende signalen produceert dat iedere puber er snel voor op de vlucht slaat. Het grote volwassen mensenoor daarentegen blijkt totaal ongevoelig voor de trillingen. Voor zowel de makers als verwoede haters van ringtones is het nieuws over deze ontdekking vast een prettig geluid.

Suikerklontjes

Kan iedereen winnaar worden van de Ig Nobelprijs? vragen we Kees Moeliker. Zijn antwoord is alszins hoopgevend: "Ja." Hij illustreert die belofte aan de hand van zijn eigen professionele beslommeringen, die van organisator van de Grote Huismus Tentoonstelling, Passer Domesticus, zoals het populaire zangvogeltje ook wel wordt genoemd, dreigt in ons land te verdwijnen. Kees Moeliker: "Ik leg kinderen wel eens uit hoeveel zo'n volwassen musje eigenlijk weegt. Dertig

MAAR KEES MOELIKER deed ook een bizar onderzoek naar homoseksuele wilde eenden.

gram, zeg ik dan. Dat is ongeveer zo zwaar als zeven suikerklontjes. Stel nu dat je voor alles wat je in een bepaald gewicht wilt uitdrukken voortaan geen grammen gebruikt, maar de precieze hoe-

veelheid suikerklontjes en dat je dat allemaal mooi opschrijft, dan schurk je dicht aan tegen de nominatie voor de alternatieve Nobelprijs. Je moet daarvoor dan wel alle suikerklontjesfabrikanten in de

wereld vragen naar het gewicht van hun klontjes en daar het gemiddelde van nemen. Dan heb je een mondiale standaard te pakken waarmee je niet alleen kunt uitrekenen hoe zwaar een huismusje

weegt, maar ook een Boeing 747."

Krassende nagels

Met een goed stel hersens en een spontaan lachje kun je het dus ver schoppen. Zo won één van de uitverkoren onderzoekers de Ig Nobelprijs voor zijn experimentele onderzoek naar de effecten van krassende nagels over een schoolbord.

Een collega viel soortgelijke eer ten deel voor zijn ontdekking dat droge spaghetti'slierten bijna altijd in meer dan twee stukken

Op het web

- De website www.nim.nl bevat informatie over het Natuurhistorisch Museum en het Europees Bureau voor Ornaarschijnlij Onderzoek.

breken als je ze buigt. Kees Moeliker dingt zelf niet meer mee naar de alternatieve Nobelprijs. De conservator van het Natuurhistorisch Museum heeft een expositie geconcentreerd rond de beroemdste huismussen ter wereld, waaronder onze eigen Dominicus, een Amerikaanse huismus (uit 1875), de Freedom Sparrow: een gevederde verstekeling aan boord van een Australisch passagiersvliegtuig en een Brits vogeltje dat ooit in een vol stadion met een cricketbal de lucht uit werd geslingerd.

PETER VIERING